

„Brus“ izhaja 5. in 20. dan vsacega meseca. — Cena za vse leto 4 gld., za pol leta 2 gld., za četrt leta 1 gld.

Posamične številke po 20 kr. — Inserati računijo se po 4 kr. petit-vrsta.

G o d e c.

Balada.

Na zemljo že skrivnostni legel je mrak;
Kaj v mraku takò pač šumi?
Vse mirno, ni vetrič ne dahne lehák:
To vešče so Jurja noči.

Po travniku godec veselo je pel,
Strun gosli ga spremljal je glas;
Na enkrat k neznani je hiši prispel,
O polnočni bilo je čas.

Velika od luči se okna svetlé,
A v hiši pa glasen je zbor;
Naš godec med svate veselo prispe,
Vesel ga ves svatov je zbor.

In celo on noč jim nevtrudno goslá,
Vse v krogu vrti se okrog;
A dobro med njimi se godec ima,
Trpeti mu nije nadlog.

Natlači si v žepe najboljših slaščic,
Vesel se pri sebi smeje.
Ko javi jutranje pa petje se tic
Zaspi, da sam zato ne vè.

Na nebu že solnce mi sije zlató
Na vrbi se godec zbudi,
Po hiši ozira se, gleda plahó,
A hiše zazreti več ni.

In z žepov namesto preslastnih jedil
Duh vdarja po hlevu mu v nos,
A gosli glasé se vsled veternih sil
Raz gostih in visokih jos.*)

V koši v Pariz.

Spisal Vinko Lapajne.

Ljubljana, 3. aprila 1889.

Življenje v Idriji je zelo po ceni — za 50 kr. na dan in ceneje pobilo in ubilo se je že mnogo delavcev v jami. Mrtve pokopujejo „pri sv. Križi“, kjer pa imajo mrliči res križ, kajti kadar dežuje, je pokopališče pol metra pod vodo. Ljudje morajo tukaj po smrti utoniti — torej dvojne smrti umreti. Nekateri pijanci, ki ne bi radi pili vode po smrti, prosili so na višjem mestu, naj bi se pokopališče prestavilo kam drugam, toda odgovorilo se jim je, da radi njih ne bodo kopališča predstavljali, ali pa z vinom in pivom preplavljali.

O božiči preteklega leta bilo je toliko vode na pokopališčih, da so duhovi, ki so šli o polnoči v cerkev,

bili vsi premočeni in so se nekateri prehladili. To mi je pravil jeden, ki je bil navzoč, in tudi priseže, da je res. Tukaj dobivajo rudarji vsak mesec žito po znižanej ceni. radi tega, ne molijo rudarji: Daj nam vsakdanji kruh, temveč: Daj nam vsak mesec žita! Nekoč hoteli so vzeti rudarjem žito; tedaj so molili: Ne vzemi nam žita!

V Idriji so vsa dekleta nedolžna in nobena 30 let stara — ker se vsaka prej omoži.

Ne bodem mučil dlje časa častitih bralcev s popisom starodavne ali pa davno stare Idrije, dovoljeno naj mi bode, da povem še komično dogodbo, kojo sem doživel prvo noč v g. T. gostilni. Jaz sem bil utrujen noše in šel kmalu spat, toda Anže je pil pozno v noč

*) Josa = jelša.

z Logatčani in prišel ves vinjen v sobo. (z Anžetom sva vedno v jedni sobi spala). Vsled teme v sobi se je zmotil in ulegel v mojo posteljo, toda tako, da je imel glavo pri mojih nogah.

Zjutraj se zbudim in čutim, da nekaj leži med nogami. Zakličem torej: Anže! On se takoj oglasi: Kaj je? „Pri mojih nogah nekaj leži. „Pri mojih tudi“. Vrzi torej ven, odgovorim jaz. On ustane in ne da bi pogledal dobro — bila je še tema — prime me in me vrže iz postelje.

Misliti si mora vsak, da ga radi tega nesem pohvalil. Ko sva bila užila zajuterk, napotila sva se proti Logatci.

Anže je imel vsled prejšnjega pijančevanja velikega mačka. Hotel sem ga torej podražiti in prašal sem ga, če lahko hodi z mačkom.

Zelo težko, pravi, jedva ga nesem.

Ne vem jeli mislil „mačka“ ali mene. Grede mimo strijca G. po domače Zagoda, ker rad časih katero zagode, plačal sem mu pol litra brinjevca, da si je nekoliko dušo privezal, potem pa sva šla po „Zali“ proti Logatcu.

„Zala“ gotovo ni „zala“ radi tega i ne zasluži tega imena.

Ker je pot do Logatca zelo dolgočasna, kratkočasil sem se s tem mej potjo, da sem Anžeta izpraševal, o raznih rečeh, hoteč prepričati se, kako daleč sega Anžetova modrost. Pokažem mu torej zemljevid in ga prašam, če vé, kaj je to?

„Seveda vem, to je papir“, odgovori mi. „Toda kaj je na papirji?“ „No, razne sive in zelene, megle.“ „Vidiš to je zemljevid. Na zemljevidu vidijo se mesta, trgi, da celo vasi. Da, še celo Šebrelje so zaznamovane“ — „O, če pa so še celo Šebrelje notri, potem je pa tudi moja hiša notri. Poglejte, morebiti se celo vidi, kaj dela moja žena.“ „Tako daleč“ še nismo z zemljevidi, odgovorim mu jaz“. Temu zemljevidu se pravi:

„Generalstabskarte von Krain“ in veš zakaj?“ — Ej, menda zato, odreže se Anže, ker so jo kranjski generali risali. Anže je znal prestaviti namreč le general, karte in Krain. Prišedši na državno cesto, prašam ga, zakaj se imenuje cesta državna. Menda zato, pravi Anže, ker se drži države. In ti si zato tako neumen, ker se te pamet ne drži.

Prideva v Logatec. Iz Idrije v Logatec hodila sva po telegrafu, vedno za telegrafskimi koli. Prišedši pred gostilno g. R. zagleda Anžé krajcar na tleh, pripogne se in smuk! padel sem čez klobuk Anžetov s ceste v vežo gostilne. Pri litru vina zabičal sem mu, da se ne sme več pripogniti, kadar sem jaz v koši.

Logatec je zidan iz dveh delov: Dolenji in Gorenji Logatec. Logatčani so torej Gorenjci in Dolenjci. Oba Logatca veže cesta. Pravijo, da so nekaj hodili Rimljani v Idrijo po živo srebro po logaški cesti. Dokaz da ima „živo srebro“ latinsko ime. Ako bi ne bili hodili Rimljani v Idrijo po srebro, ne bi imelo srebro latinskega imena. Tedaj ni znal nobeden Idrijčan latinsko. Drugih znamenitostij ni v Logatci, k večjemu, da neso dekleta nedolžna, kajti fantje logaški radi zapeljejo — ker so vozniki. — Prideva na Vrhniko. Razlika mej Idrijo in Vrhniko je ta, da Idrija leži v kotlu, a Vrhnika stoji na vrhu. Deklet nisem videl na Vrhniki, zato sva jo hitro pobrala in šla proti Ljubljani. Ko stopiva pri „Hotel Elefant“ v Ljubljano, vskliknil je Anže: „Ah! to je lepa vas! Nesem mislil, da je toliko večja od Šebrelj. Čakaj Anže, mislil sem si, kaj porečeš še le kadar prideva v Pariz.“

Ljubljana je prvo mesto za Idrijo, katero sva pohodila. Najlepši del Ljubljane je „Zvezda“, kjer se Gigerli kratkočasijo s tem, da pogledujejo za gospicami; radi tega bi jih lahko nazivali „zvezdoglede“.

O „Zvezdi“ izrazil se je Anžé, da je škoda za prostor, ki stoji tako neobdelan in nič ne nosi, bolje bi bilo, da bi napravili lepo njivo ali vsaj zelnike. Prašal me je tudi o čem živé ljudje, ker ne vidi po mestu nič „gruntov“. V Šebreljah ima vsak kmet grunt, tukaj pa še bogatini ne.

V Ljubljani lové ponočnjake v nalašč za to izkopane jame. O tem sem se sam prepričal, ko sem si bil nogo zlomil. (To so bili namreč zloglasni jarki, kamor so polagali cevi.) Ljubljano zovejo belo, ker je nedolžna, resp. dekleta; pardon! — gospice. V Ljubljani ni nobene stare gospice. Kakor sem čul pride po zimi vodja Freund s svojo družbo v Ljubljano in bode dajal v reduti predstave. No, to bode „ein freundliches Theater“. V Ljubljani namenjen sem ostati dva dni, da seznanim Anžeta z raznimi znamenitostmi kakor so: Velikanske stavbe, Rudolfinum, Panoptikum, davkarija, blaznica, nemčurske mumije recte: Gigerli i. t. d.

Toda o tem

(dalje prihodnjič.)

Kako si nemški Mihel

misli spravo mej Nemci in Čehi.

Z Vrhniko.

Ob izviri Ljubljane, na starodavni Vrhniko imeli so nedavno občni zbor tamošnje Čitalnice. Prisotno je bilo posvetno in duhovniško razumništvo, razprave pa jako živahne.

Prvi poprijel je besedo g. dekan Koprivnikar ter izrekel željo, da se naroči „Rimski Katolik“. Uvažuje, da bi vsaka „Čitalnica“, ako bi sredstva dopuščala, morala imeti naročene vse slovenske liste, vsprejel se je ta predlog brez ugovora.

Prvi uspeh pa je gospodu dekanu in njegovim maloštevilnim tovarišem silno pomnožil pogum in zahtevali so, da se mora izključiti „Brus“, ker tako proti duhovščini piše. A pri tem predlogu zadela je kosa ob kamen. Z veliko večino — nasproti bilo je samo pet ali šest glasov — sklenilo se je, da se ima „Brus“ zopet naročiti.

Pri tem pa se je pripetilo nekaj jako zanimivega. Gosp. kapelan Matevž Sitar govoril je posebno strastno proti „Brusu“. Ko se mu je ugovarjalo, da to še vse nič ni proti pisavi družih šaljivih listov in se omenjalo, da izhaja in se naroča celo „Caviar“, odvrnil je gosp. kapelan Sitar:

Jaz „Caviar“ tudi čitam, pa ni tak, kakor „Brus“!

Tej izjavi se je vse čudom čudilo, kajti „Caviar“ je list ves poln spolske poltnosti. Skrajno pohujšljive so vse slike, še bolj pa židovsko nesramna vsebina. Kdor čita ta list, mora mu šiniti rudečica v obraz, ako ima sploh kaj sramožljivosti. Zaradi tega „Caviara“ ne vidimo niti po kavarnah in krčmah in če smo prav poučeni, je v Cislitvaniji sploh zabranjen, dovoljen pa na Madjarskem, kjer Madjari in židovi tekmujejo v spolski poltnosti.

In tak list čita gospod kapelan Sitar, kakor je sam trdil! Gospod Matevž, kam Vas je zapeljala slepa strast? Hoteč odvrniti „Brusu“ samo jeden izvod, samo jednega naročnika, obtožili ste samega sebe pred javnostjo. To je obtožba in „optima forma“, kajti kapelana ki je naročen na zloglasni „Caviar“, si skoro misliti ne moremo in nikakor ne umejemo, da se ni proti Vam že začela preiskava. Sicer se prepovedujejo v šolskih knjižnicah knjige, ki imajo v sebi kako nezatno hibo, Vi pa čitate in podpirate list, ki daleč nadkriljuje celó rázupitega pohotneža Časanovo, čegar strupene knjige se celo v zasebnih knjižnicah redko nahajajo!

Gospod Matevž podpisal si je s tem sam žalostno spričevalo. Kapelan in „Caviar“! Daleč smo zašli! Po tem takem se pa tudi ni čuditi, da duhovni gospodje na Vrhniko neso ostali samo pri „Caviaru“, marveč so šli še korak dalje. Dasi se je ugodilo njihovej želji, da se naroči „Rimski Katolik“, poslali so vender čez par dnij izjavo, da vsi trije izstopijo iz „Čitalnice.“ S tem vrgli so zopet rokovico posvetnemu razumništvu na Vrhniko, češ: „Sic volo, sic jubeo!“

A razumništvo Vrhniško, mej katerimi je izredno veliko veljakov, mislilo si je: Mi smo že storili jedno koncesijo, preveč pa ne pojde. Pobrli so torej vrženo rokovico in čitalnični odbor je potem, ko se je preveril, da je vsaka sprava nemožna sklenil: *Odpoved duhovnih gospodov vzame se na znanje, ob jednem pa se odpovedó „Rimski Katolik“, „Slo enec“ in „Dom in Svet.“*

Tako se je uresničil zopet pregovor, *da struna preveč napeta, rada počí.* Gospodje duhovniki izstopili so iz narodnega društva in se pridružili brezdomovincu Mahničju. Čitalnica jim več ne ugaja. To je tudi popol-

noma naravno, kajti doma imajo pikantnejše berilo „Caviar“, za katerega bode vestno skrbel gospod kapelan Matevž Sitar

Smešnice.

Policaj zasačil je dva potepuha in prignal ja k policiji.

„Od kod si ti, kje stanuješ, v katerem mestu, kje si doma?“ praša komisar prvega potepuha.

„Jaz nemam rojstvenega kraja, doma pa sem povsod in nikjer“ bil je odgovor.

„A kje stanuješ ti?“ vpraša komisar potem drugega potepuha.

„Jaz pa prav blizu njega čez cesto.“

V gostilnici „Pri pijanem srakoperji“ rekel je nek gospod drugemu:

„Da Kolumb ni našel Amerike, bil bi jaz danes za 20.000 gl. bogateji.“

„Kako to?“

„Moj blagajnik Grabež ukral mi je 20.000 gl. in ubežal ž njimi v Ameriko.“

(Na kliniki pri izpitu).

Profesor medicine: Gospod kandidat, kaj bi vi stóili, kadar bi dobili tacega bolnika?

Kandidat: Kaj bi storil! Vam bi ga poslal.

— Za kako boleznijo je umrla vaša žena?

— Za gotovo ne vem. Najbrže, ker je *premaglo živela.*

— Kako to?

— Ko sva se vzela, rekla mi je, da je tri leta mlajša od mene; ko je pa umrla, sem pa izvedel, da je devet let starejša od mene.

Takoj po novem letu je bilo, ko je prišel v Ljubljani pismonoscec k nekemu gospodu.

„No, koliko pismonoscev vas je pa že za hripó zbolelo?“ upraša gospod.

„Sedaj o novem letu gotovo nobeden ne!“ bil je odgovor.

„Smem li upati, gospodična, da ne pozabite tako hitro name?“

„O seveda ne! Posebno, ako mi bodete še dalje tako stopali na nogo!“

„Vražji šobogulec! Kaj mi usta mažete z milom? Ali ne morete paziti?
— Prosim, prosim! Saj je mandlovo milo!

Slučaj, ka-li?

Nedavno dobil sem „Slovenca“ v roke. Gledam in gledam, naposled pa mi obtiči oko na podlistku: „Izpo-vedanja bivšega prostomisleca“, katera je na slovenski jezik preložil gospod *Martin Žiltir*.

„Žiltir!“ vskliknil sem, kdo je to? Začetne črke so kakor bi bile Žitnikove, a konec je ves drugačen. Kdo tiči pod tem psevdonimom? Premišljam sem, pre-mišljam tja, vse zaman! Jaz, ki poznam vse slovenske pisatelje, celó znamenito tvrdko *C. M.*, temu pisatelju nesem prišel do živega in hodil sem zamišljen po svetu, kakor sv. Avguštin, ko je nameraval „pogrunitati“ sv. Trojico.

V premišljevanje utopljenega sreča me prijatelj Srečko, ter me upraša: „Kaj ti je, pobratime, da tako globoko povešaš glavo?“ — „Duša moja, kaj bi glave ne povešal? Tri dni in tri noči že premišljujem, kdo je *Martin Žiltir*, pa še mu nesem prišel na sled. Človek bi kar zblaznel!“

„Ha-ha-ha!“ zakrohoče se pobratim Srečko. „Ako ni družega, ti hitro odporem. Jaz imam za to poseben ključ!“

„Kakšen ključ?“

„Popolnoma pristen ključ!“ Imenuje se ključ „beš-uanski“. V *Simovi „Schulzeitung“* bil je pred nekoliko leti. Če se še spominjaš, čitalo se je takrat „*Ajiram Ylchuts*“ . . . in kdor je ti besedi prav čital, prišel je do pravega jedra.

— „Ti torej misliš?“

Ne mislim samo, jaz sem preverjen, le poskusi s tem ključem!“

In res sem poskusil. In paló mi je kakor mrena od očíj. Izpoznal sem, kdo je famozni *Martin Žiltir*, a žal mi je, da sem prišel do izpoznanja.

Nekdo.

Telegrami „Brusu“.

Borovnica pri belem dnevu ob 7. uri zjutraj.

Tukajšnji zvesti, toda nevestni poročevalec klerikalnega slovenskega dnevnika, kateri Vam je lansko leto

kar 1000 voz šote poslal, katere pa baje zaman pričakujete, poročal je zopet, da vozijo tukajšnji strojevodje iz Borovnice do Postojine!!

Ker imajo pa le ti nalog voziti le od tu do Planine, najel je ta neusmiljeni poročevalec te terpine kar na svoj riziko, da mu prevažajo šoto in prenapeto domišljijo iz Planine v Postojino in je za ta trud obljubil vsacemu na leto — 365 dnij in po dnevi luč.

Vrhnika. Našemu dekanu skoval je nekdo zaupnico dr. Mahnič, katero je pošiljal po svojem selu po vsem dekanatu v podpis. Pri šestem duhovniku naletel je na svojeglavca, kateri se ni hotel podpisati, in je prišel zaradi tega „v črne bukve“. Vsi drugi so se baje radi ali neradi, večinoma pa le iz strahu pred črno knjigo podpisali.

Vrhnika: Naš gospod v cerkvi „brus“ gonijo. Sicer nič novega.

Borovnica: Naš gospod v cerkvi tudi „brus“ gonijo, zvunaj cerkve ga pa pridno čitajo. Radi bi bili celo poizvedeli, koliko stoji telegram v „Brus“, ker so bili neki zadnjič tako lepo „konterferani“.

Postojina: Kravji zvonci so se silno podražili. Tudi čebula je v ceni poskočila, kajti bliža se dan, ko bođe obojih treba.

Dolenjsko: Na Dolenjskem — ne vem ali je v Adlešičah, ali je pa le gospodu učitelju nekako tako ime — imamo šolo, v kateri učenci pred poukom in po pouku molijo *le nemški*. Tudi je mladini strogo naročeno, da se kdor hoče vun, ne sme zglašati drugače, nego s „*Pitt hinaus!*“ Na takej šoli mora celó Bismark imeti svoje „dopadajenje“.

Celje: Mi smo mi! Dr. *Neckermann* in dr. *Tarbauer* namreč. Smodnika sicer še nista izumila, pač pa to, kako je odgnati nadležno hripo. Sredstvo je jako jednostavno. Ne treba družega, nego hripi *ne odkrivati se*. Pasteur iz Pariza poslal je obema po jedno *usnjato sve-tinjo*, katero pa je nositi *na napetnikih*.

Gorica: Mahnič pobil je vse pisatelje slovenske, uničil zaradi veleizdaje vsa društva. Sedaj mu ne preostaje družega, nego da s „krvavim stegnom“ pobije še

oba Tonklija, naposled pa še *samega sebe*. Malega seme-nišča pa vsled tega še ne bode konec.

Dunaj: Kdor trdi, da so nemško-češka pogajanja bila brez koristi, naj se k meni potruji. Jaz mu to s knjigami dokazem. Le še nekoliko tacih konferenc!

Restavratér Sacher.

Novomesto: V našem mestu gradi se velikansk slavolok od samih polhovih kocin in palčjih dlak. Pod slavolokom bode prvi vsprejem, govoril pa bode gospod Progler, katerega smo nalašč za ta slavnostni dan najeli.

Monte Carlo: Naš Milanček je nekoč rekel: V Budimpešti dobro znajo, tukaj pa še bolje, samo jaz ne znam ničesar.

Trst: Mi smo „*la citta fedelissima*“ — *irredentissima*.

Gorica: Sinočna plesna vaja v čitalnici jako slabo obiskana, nežni spol malone popolnoma manjkal. Čez dan po mestu raznesena govorica, da pride dr. Hodulja v čitalnico rezat ženske jezike. Iz strahu gospodične in gospe izostale. Za prihodnjo plesno vajo naročena močna straža, da „*krvavo stegno*“ ne zleze v dvorano.

Tomaž iz Gradca.

Stara „Soča“

v katerej dr. Mahnič, Čerin in Gabrijelčič uče svojo *krivo vero*, pisala je nedavno:

„Drugič bi morala visoka vlada povsod, kjer skupno biva dvoje ali več narodnosti, *zabraniti vsako* preočitno ostentativno, zatorej izživajočo *narodno slavnost in katerosikoli narodno izjavo*.“ Na drugem mestu pa: „*Nadalje bi morala vlada brez izjeme razpustiti vsa društva, katerih znak je narodna pretiranost in izključljivost. Sem spadajo v prvi vrsti, telovadna društva naj se imenujejo kakorkoli. Taka društva gojijo navadno ideje absolutne narodnosti, ideje veleizdajske. Goriška „gimnastica“ je bila nedavno razpuščena, češki Sokol je veleizdajske težnje dovolj pokazal lani . . .*“

Iz teh stavkov se vidi, da bi stara „Soča“ rada podavila *vsaj narodna društva*. Najkrutejši Nемец še ni kaj tacega zahteval, morala je biti domača kri, ki piše tako izdajsko. Takim nazorom nasproti ne preostaje drugega, nego „*klin s klinom*“.

Nobeno narodno društvo, ki ima še kaj časti v sebi, ne sme več imeti tako izdajalskega lista, kakor je stara „Soča“. Izključiti jo treba *povsod*, kajti list, ki tako nesramno piše, kakor smo zgoraj naveli, in vse osebe, ki tiče za njim, neso vredne, *da bi pošten narodnjak še kdaj imel z njimi posla, narodno prokletstvo jih zadeni!*

Istinita smešnica iz Žužemperka.

Ko so časniki smrt kneza Karlosa Auersperga objavili, spomnil sem se smešnice, katera se je za njega dni in zaradi njega v Žužemperku pripetila. Smešnica je istinita in zasluži gotovo, da je „Brus“ objavi. No glas naroda pa pravi, da je bilo takole: Pred leti, pred kolikimi ne vem, živel je v Dvorskih fužinah pri Žužemperku jako spreten ribič. Slovel je zaradi velike spretnosti v svojem poslu, posebno gledé lova rakov, ne manj pa tudi zaradi svoje velikanske šaljive lažnjivosti daleč na okrog. Nekega dné ribaril je okolo Žužemperka. Po trgu grede, sreča tadanjega gospoda žužemperskega sodnika v spremstvu nekaterih njegovih souradnikov. Ribič gospode spoštljivo pozdravi, na kar ga sodnik ogovori: No ribič zlažite se prav hitro, pa kako fino povejte,

plačam Vam potem fino kosilo. Ribič se namuzne ter reče: Ne utegnem „gnadljiv“ gospod rihtar, ker moram prav hitro naloviti najlepših rakov in rib za gospoda fūršta, ki pridejo jutre v Dvor in bodo pri Škrabci kosili.“

— „Kaj gospod fūrst pridejo jutre v Dvor?“ upraša urno sodnik, kaj pak, „gnadljiv gospod rihtar“ odgovori ribič, ter odnese urno pete.

No gospod sodnik je bil na to koj gotov s predlogom, da pojdejo vsi uradniki c. kr. sodnije in davkarije drugi dan v Dvor knezu predstaviti se in spremstvo mu v to pritrudi. Ta novica razširila se je skoro hitrejši po Žužemperku, kakor požar v poletnem vetrenem vremenu po slamnatih strehah.

Vsi gospodje uradniki bili so koj popolnoma zadovoljni, da se gredo knezu pokloniti, kajti on bil je takrat na Dunaji jako mogočna oseba, pred vsem bil je pa glavni državni zaščitnik vseh Nemcev in nemčurjev. Uradni slugi tekati so morali urno po Žužemperku, da so spravili toliko kočij in koleseljnov skupaj, kolikor jih je za ekspedicijo trebalo. Soproge uradnikov imele so pa tudi ves popoldan polne roke dela, da so cilindre, frake, „fatermèrderje“, rokavice in vse drugo, kar je za tako veliko predstavo treba, uredile.

Drugi dan zjutraj pomikala se je že precejšnja vrsta žužemperskih ekvipaž proti Dvoru. Točno ob 11. uri dospé prva kočija, v kateri je sedel seveda gospod sodnik v društvu še dveh družih gospodov, v Dvor pred Škrabčovo gostilno. Za prvo pridrdra druga, za drugo tretja itd. Oča Škrabec, že ves presenečen tako obilnega in tako elegantnega pohoda, postal je kar trd, kakor Lotova žena, ko ga gospod sodnik vpraša: „Kje bodo pa gospod fūršt kosili, pri njih ali v gradu?“ Oča Škrabec ponižno prša: „Gospod sodnik, kateri fūršt pa?“

„No, naš fūrst Auersperg, kateri so danes zjutraj sem prišli,“ odgovori sodnik.

„V Dvoru ni fūršta, to se motite, gospod sodnik.“

„Kaj ne?“ zarohni sodnik.

„Ne!“ glasi se odločni odgovor očeta Škrabca.

„Oj ti prekleti ribič, kako nas je nalagal,“ vsklikne sodnik, ter jezen in osramočen veli kočjažu voz obrniti. Obrnili so vozove tudi ostali kočjaži in ekspedicija poklanjalcev tirala se je zopet proti Žužemperku. Kako maščevanje da je sodnik proti lažnjivemu ribiču kuhal, si lahko sleherni misli. Takoj drugi dan ga pokliče v pisarno, kjer ga v pričo družih gospodov poklanjalcev grdo ošteje ter prša: „Kako si upate Vi ribič mene in druge gospode tako grdo nalagati in reči, da pridejo gospod fūršt kakor včerajšnji dan v Dvor. Lažnjivec Vi grdi, le počakajte, jaz Vam bodem že pokazal!“

Ribič odgovori pohlevno: „Gnadljivi gospod rihtar! Kaj bodo oni meni to zamerili, saj so mi predvčeranjem na trgu rekli, da naj se hitro in fino zlažem, da mi bodo potem še kosilo plačali. Kar so mi ukazali, to sem storil. Zlagal sem se kar najhitrejši mogoče, zdaj pa prosim, da ne pozabijo „gnadljivi gospod rihtar“ pri Vehovčevih kosilo plačati, ker pojedel sem ga uže.“ Ribič se je obrnil ter odšel in pravde je bil konec.

Tine: „Ali že veš, Kočarjev Tone je utonil?“

Janez: „No, saj sem vedno dejal. To ima od tega, ker se je vedno z vodo zalival.“

Novodobnemu Nabuhonorju

se vse klanja, samo oni „trije mladeniči ne“, ki na strani stoje.

Ribniška.

Ribničan sekal je na tnalu drva, kar prihiti sinko k njemu rekoč;

„Oče, mati umirajo.“

Ribničan ne reče ne bele ne črne, ampak seka naprej.

Čez nekaj časa zopet sinko priteče.

„Oče, mater je pa Bog k sebi vzел!“

Tedaj Ribničan odloži sekuro in pravi:

„Naj jo le, saj mu bo še žal, da jo je vzел, kakor je meni bilo.“

A-hacelj: Ali si že slišal, kako so naši državni poslanci letos lepo složno in skupno delovali?

B-hacelj: Da, da, priznavam. Še celo kosili so v „španoviji“ in črno kavo so skupaj pili, samo kanonik Klun je bil vedno klical „contra“ — kadar je kdo pagata napovedal!

A-hacelj: Kaj meniš, zakaj notar Dr. Vok podpira nemški „Schulverein“,

B-hacelj: Zato ker v „nemški“ hiši zastonj stanuje.

A-hacelj: Kaj še! Dr. Vok ne stori nič zastonj, niti zastonj ne stanuje, ampak jezi ga, da ga vsak slovenski kmet, ki je imel z njim kaj opraviti, potem vedno nazivlje Dr. Volka!

B-hacelj: Aha!

„Brusu“.

Le vrti, vrti, Brus se naš

Saj dosti brusiti imaš.

Ej mnogim tōpi so jeziki;

Molčijo ko maliki,

Ko morali bi govoriti,

Za pravdo sveto se boriti!

Star brusač.

„Slovenčeva“ influenza.

Pod naslovom „Influenza husitica“ je prinesel te dni „Slovenec“ članek, kateremu se vidi, da njegov duševni oče ni bil pri normalnem zdravju. Influenca je uplivala na njegove možgane in mu jih spravila v nered. Logična žilica mu je pa popolnoma osēhla tako, da je članek prava pravcata „babilonska zmešnjava“.

Člankar prične z babilonsko zmešnjavo in pravi, da je Bog ljudem za to jezike zmedel, „da bi se ločeni narodi mogli laglje vzveličati“. Če mi Slovenci ostanemo narod sami zase sè svojim jezikom, bodemo ložje dosegli zveličanje, to je logičen sklep iz navedenega stavka. Člankar pa pravi: „akoravno je cerkev spoštovala in gojila narodni jezik, vendar je vedno tudi gojila in pospeševala skupni jezik, namreč latinski“, ker je to jezik, „s katerim je mogoče mejsebojno občenje (!) in tudi s skupnim očetom v Rimu“. Kako se to ujema?!

Nadalje pravi člankar! „in če toliko proslavljajo njegovo (Husovo) npravno čistost, potem bi bil tudi Lucifer svetnik“. Bog in sv. križ božji! Hus in Lucifer paralela! Lepa šolska naloga! Kje pa je tertium comperationis? Ali se je Lucifer tudi odlikoval z npravno čistostjo? Aha, uže vem: Oba sta prišla z grmado in ognjem v ozko dotiko!

Še nekaj!

Člankar vpraša: „ali mu (Husu) ni bil narodov jezik le sredstvo...? Potem pa na isti strani docira: „jezik je le sredstvo za namen, in sredstvo se rabi toliko časa, da se doseže namen...“, zato je bila katoliška cerkev povsod gojiteljica narodovega jezika“.

To je jedenkrat odkritosrčna beseda, to se pravi prosto po latinsčini: finis sanctificiat medium!

Člankarju želimo, da kmalu okreva te nesrečne influence potem pa predno bode zopet pisal članke mu svetujemo z Mefistom:

Mein theurer Freund, ich rath euch drum
Zuerst collegium logicum!

Izidorja Muzloviča premišljevanja.

Znana morska kača in shod poslancev slovenskih sta si jako podobna. Zakaj? Oba strašita po raznih listih, a videl jih še nihče ni.

Ko se je razhajal deželni zbor kranjski in klepal čudni kompromis, tedaj bilo je čuti izza kulis: Pred božičem stopimo zopet na katedro in takrat se odloči: kaj in kako. Prišel je božič, prišla tepežnica, shoda le ni bilo. Po novem letu stoprav bilo je posvetovanje o shodu in reklo se je, da bi shod pri „obstoječih razmerah“ še ne bil umestep. In fenomenalna sreča je nanescila, da bode še le o Velikinoči, par tednov preje ali pozneje, kdo bi bil toli natančen? Saj še voda ne gori in Sava še tudi ne teče nazaj!

Obstoječe razmere bile so torej izgovor. Ta izgovor pa je po mojem — seveda prepohlevnem mnenji — zelo piškav. Položaj je ozbiljen, kakor redkokedaj. Baš sedaj vršila so se češko-nemška pogajanja in skrajni čas bi bil, da bi poslanci slovenski napravili „front“ in popustili svojo nojevo politiko. A navada je železna srajca in široka cesta neprestanega prikimovanja okrašena je z grofa Taaffeja sladkimi obljubami in Gaučevimi smehljaji.

Zatorej do Velikenoči ni nobene potrebe za shod. Če poslanci lahko čakajo, kaj bi se volilcem in narodu mudilo? Volilci in narod sedaj sploh besede nemajo, takrat naj govore, kadar bodo zopet volitve, pa še takrat se jim ne bode treba napenjati, dovolj da bodo izrekli samo jedno ime.

Dotlej se bode sedanja nevolja polegla. V volilnem okraji Šukljejevim so res že bili ozirali se po novem kandidatu in prvi strah šinil je Šukljeju tako silno v kosti, da je uprizoril znani „kompromis“, katerega glavna točka je bila ta, da se poslanci ne smejo napadati, ker so vsi, kakor Šuklje, nezmotljivi. Potem se je skrbelo tudi od druge strani, da se ohrani tako goreč zastopnik vlade, kakor je poslanec dolenjskih mest, ki je z navdušenjem predlagal družega sekcijskega načelnika z 10.000 gld. na leto in bil vedno bolj vladen nego vlada sama. Premestili so pobratima njegovega z Notranjskega na zelene bregove Krke in kdor misli pol pedi daleč, lahko ugane, kaj to pomenja in čemu se je to zgodilo.

Ko bi vse to še ne izdalo, pomazalo se bode še s kako dišavo volilcem pod nosom N. pr. z dolenjsko železnico. Napravil se bode celó zakon o tej železnici. Seveda se bode v zakonu morda reklo: Dolenjska plačaj pet do šest milijonov gold., potem ti je železnica gotova, a efekt bode vendar, kajti vsakdo ne premišlja, zakaj bi si baš Dolenjci morali sami graditi železnico, dočim drugod ni niti približno taci težav itd.

Do Volikenoči imajo torej poslanci mir in pri budgetni debati lahko glasujejo v božjem in Taaffejevem strahu kakor doslej. Tri mesece sem ali tja in jedna budgetna debata več ali manj, to ne dela poslancu slabe vesti, niti slabe volje in srečen je, če se mu ni stiskati v tesni obroč skupnega programa. Čemu tudi skupni program? Šuklje in njegovi pristaši imajo tajni načrt, kakor nekdanj Benedek in vso sistemo nam prineso vjeto v vreči. „Bomo že potlej videli!“ je rekel slepec.

Kranjski odsek „nemško-avstrijskega planinskega društva“

imel je pred par dnevi svoj občni zbor. Človek bi mislil, da so ti ljudje mej seboj zložni. Kaj še? Kakor pes in mačka se koljejo. Profesor Voss, ki sluje kot kapaciteta na naravoslovskem polji, ni jim bil po volji, preneznaten jim je bil. Mesto njega pa so posadili na planinski prestol „zlatega Tončka“, alias Antona viteza Gariboldija, češ, naj ima tudi nekoliko veselja.

Zborovanje bilo je pa tako čudno, da je naposled vsakdo mislil, da je zašel v zloglasni „polnischen Landtag“. Skoro štirideset bilo je zborovalcev, a vsak bil je svoje notranje vrednosti tako prepričan, da je že bil odbornikom izvoljen, kdor je dobil 4—5 glasov.

Mej izvoljenci nahajam tudi dr. Bocka in Flohriana Hintnerja. To je jako srečna izvolitev. Dočim bode „zlati Tonček“ imel predavanja o pogoščevanju Hrvatov s kruhom in soljo in bode razlagal kako se „živio!“ kliče,

bode dr. *Bock* temeljito razkazoval, kako se treba dobrikati, da se pridobi narodnjake, da potem „um den Löffel barbiert“ glasujejo zanj. *Flohrian Hintner* pa, katerega je naša ljuba „Laibacher Zeitung“ preskočil, ministra *Gauča* in uradno „Wiener Zeitung“ tebi nič — meni nič imenovala profesorjem, bode društvenim članom dajal natančni pouk, kako se pride v mestni „Schubzimmer“.

Zelo ugajalo pa mi je, da je mej odborniki tudi g. *Stöckl*. Kdor lazi po planinah, treba da ima krepko gorjačo, to je „Alpenstock“. Ako pa te ni, ugaja tudi „Alpenstöckl“.

Čuden mož.

Pravijo, da so ukusi tako različni, kakor zaušnice. Tudi potovalci so različni in kdor se po svetu vozi, razločeval bode kmalu razne vrste potovalcev: čmerne, sitne, dolgočasne, zijačaste, potovalce za zabavo, radovedne, elegantne, umazane in take potovalce, ki skušajo voziti se najceneje, ali pa le zastoj.

Poslednjim potovalcem bi jaz prišteval tudi gospoda, s katerim sem se nedavno vozil iz Ljubljane proti Zidanemu mostu. Gospod bil je ves v kužuhovino zavrit in ta kosmata vnanjost kazala je, da mora pripadati boljšim krogom. Zató sem se skoro začudil, ko stopi sprevodnik v vagon zahtevajoč vozne izkaznice, a mu moj kožuhar pomoli polovično karto. Ko sprevodnik zahteva še legitimacije k tej polovični karti, izvleče moj neznanec cel šop pisem in išče mej njimi legitimacije. Dolgo ni nič, naposled pa jo vender najde. A glej! Legitimacija bila je že zastarela, torej neveljavna. Gospod v kožuhu se je izgovarjal, da ni vedel, da je legitimacija že pretekla. Kakor sem pa pozneje čul, tudi ta izgovor ni bil osnovan, kajti rečeni gospod je bil že nekoliko dni pred tem dogodkom uložil prošnjo za novo legitimacijo, torej bi vsekakor moral znati, da stara legitimacija ni več veljavna.

Kakor sem še isti dan poizvedel, bil je gospod v kožuhu visoka glava, „ta višji“ v nekem mestu ob Savinji. „Noblesse oblige!“

Po ceni jed.

V neki gostilni plačal je nek gospod za prav velik telečji zrezek, $\frac{3}{4}$ litra vina in kruh le 48 kr. Začujen nad tako majhno ceno reče pri odhodu krčmarju: „To je prav po ceni!“ — „Da, je,“ odgovori krčmar, „toda še bolj po ceni pa je to: juha, meso s prikuho, pečenka s solato, močnata jed, cel liter vina, viržinka in črna kava za 68 kr. — „No, kje po to?“ praša urno gost. Krčmar: „Nikjer! toda še bolj po ceni pa je!“

Aritmogrif.

				1				
			9	2	10			
		9	2	3	7	3		
	11	5	3	4	12	4	3	
1	2	3	4	5	6	7	6	8
	9	13	5	6	14	3	4	
		9	13	7	3	15		
			16	6	10			
				8				

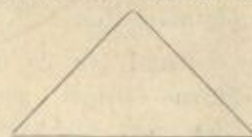
1.) soglasnik. 2.) glodavec. 3.) domača žival. 4.) trg na Notranjskem. 5.) slovenski pisatelj. 6.) ime knjigi slovenski. 7.) rokodelec. 8.) sorodnik. 9.) soglasnik.

Beseda od zgoraj nizdolu in počez čitana daje ime odličnemu slovenskemu pisatelju.

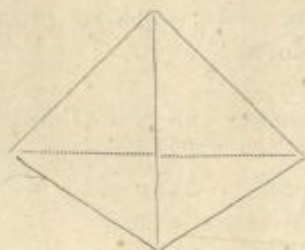
J. C.

Rešitev zabavne naloge v prejšnji (1.) številki:

Iz 6 palčic sestavi se najprej trikot

potem pa nanj postavi ostale palice tako, da nastane piramida

v katerej so iz 6 palčic sestavljeni štirje skladni trikotni

Listnica uredništva.

Gosp. n. n. : Kaj tacega bi Vas ne imelo spraviti iz duševnega ravnotežja. Saj veste:

Najtežavnejši je posel:
Učiti osla, da je osel

Gosp. Č. v Gorici: Marsikaj bi ne bili pričakovali, najmanj pa to, da ste tako skrajno naivni.

Gospodična Ivanka P. v Ljubljani: Nam bode posebno drago.

Gosp. F. S. : Kakor vidite, smo nekoliko že porabili. Ostalo v prihodnjih številkah. Lepa hvala!

„Brusovega“

I. letnika (1889)

dobé se še vse številke v

„NARODNI TISKARNI“ v Ljubljani.

Slika Einspielerjeva

v veliki obliki

krasno izdelana dobiva se po 50 kr. v

„NARODNI TISKARNI“.

Krasno izdelana

podoba Levstikova

v veliki obliki, v dveh barvah na karton tiskana, dobiva se v

„Narodni Tiskarni“

po 30 kr., po pošti po 35 kr.